

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, den 14. november 2012
Sagsnr.: 17727

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har i brev af 2. november 2012 stillet følgende spørgsmål nr. 1 (L 23), som hermed besvares.

Spørgsmål 1:

”Ministeren bedes udførligt redegøre for sine overvejelser og argumenter for at indføre nye regler for betaling for bistand til eksporterhvervene.”

Svar:

Med lovforslaget ændres hjemmelsgrundlaget for at yde bistand i forbindelse med eksport og opkræve betaling herfor således, at ikke kun virksomheder, men også brancheorganisationer og enkeltpersoner (fysiske personer) kan rekvirere og betale for bistanden. Forslaget medfører desuden, at de for eksportbistand relevante bestemmelser samles i samme paragraf, og at der sker en præcisering med hensyn til beregningsgrundlaget for taksterne.

Da der alene er tale om en mindre justering af hjemmelsgrundlaget, indebærer lovforslaget ikke økonomiske konsekvenser.

Betaling for bistand i forbindelse med eksport blev indført med virkning fra 1. august 2012 som et led i Fødevarerministeriets udmøntning af initiativet om effektiv administration i staten. Initiativet indgik oprindeligt i VK-regeringens finanslovsforslag for 2012 og indebærer, at statens driftsinstitutioner skal reducere udgifterne med 2½ pct. i 2012 og 5 pct. i 2013 og frem.

Ved udmøntningen af effektiv administration i staten (5 pct-besparelsen) blev det pågældende initiativ udvalgt som følge af, at der er tale om ydelser, erhvervet selv rekvirerer, og som først og fremmest er i erhvervets egen interesse. I en prioriteringssituation for staten har det derfor været regeringens vurdering, at det er

rimeligt, at erhvervet selv finansierer denne ydelse. Det er fuldstændig på linje med, at det lignende eksportarbejde, som NaturErhvervstyrelsen udfører på planteområdet, historisk set har været finansieret af erhvervet.

Der er på baggrund af dialog med erhvervet blevet etableret en betalingsmodel, hvor omkostningerne ved eksportarbejdet på rimelig vis bliver delt ud på alle eksporterende virksomheder, og hvor virksomheder, der har behov for akutbistand som følge af, at de ikke har orden i sagerne, selv skal finansiere dette. Modellen vil dermed fremme en mere hensigtsmæssig adfærd hos eksportvirksomheder, således at ressourcerne kan anvendes til det langsigtede arbejde med eksport til nye markeder frem for til håndtering af akutsager.

Jeg kan endvidere henvise til min besvarelse af 29. marts 2012 af spørgsmål 206 (Alm. del) stillet af Esben Lunde Larsen (V).

Mette Gjerskov

/Lene Carpentier